

vil medføre nogen særdeles Ulempe, troer jeg nok, at jeg tør sige; men det forekommer mig dog, at det Heldigste vilde være, naar selve Loven gav Amtmanden en saadan Bemyndigelse. Forsaavidt som man derimod kunde udlede dette af § 23, hvor der staaer, at med Hensyn til de Amtsraadet isvrigt paahvilende Forretninger bliver den hidtil gjældende Lov uforandret, saa var jo den Sag dermed i Orden; men der staaer først i § 13, at ethvert Spørgsmaal skal forelægges Amtsraadet til særlig Beslutning, og derfor har det forekommet mig, at den almindelige Bestemmelse om, at Amtmanden mellem Møderne kan afgjøre de forefaldende Sager, maatte suspenderes i det Tilfælde, som her specielt er Tale om, og det anseer jeg ikke for heldigt. — Forholdet imellem Amtsforvalteren og Ræmneren paa den ene Side og Bogholderen paa den anden Side forekommer mig at være ret findrigt og passende indrettet. Der vil vistnok til enkelte Tider kunne opstaae nogle Misligheder; det er jo aldeles ligefrem, for at jeg skal nævne et Exempel, at naar der i en mindre By opstaaer en stor Epidemi, som i et enkelt Aar vil medføre meget store Omkostninger, at Amtmanden da maa være bemyndiget til fra andre Steder i Amtet at lade Pengene forsende dertil — dette tør jeg vel ansee for utvivlsomt, men det forekommer mig dog, at der kunde behøves en Bestemmelse om, hvem der, indtil Sligt kan finde Sted, skal staae i Forskuddet for Pengene, om Regningerne skulle udbetales, eller om vedkommende Ræmnerkasse skal være forpligtet til at staae i Forskud, indtil det af den større Amtskasse kan blive den refunderet.

Der tales i § 18 om de Pengesforsendelser, der kunne paalægges Bogholderen, men jeg skjønner ikke rettere, end at efter den hele Indretning kan Bogholderen albrig faae Pengene ihænde, det maatte altsaa kun være, naar Amtmanden, under særegne Forhold, i Stedet for at lade den ene Opbørjelsbetjent direkte sende Pengene til den anden, gif den længere Forretningsvei og lod den ene Regnskabsfører, som havde Pengene tilovers, sende dem til Bogholderen, som da igjen sendte dem videre. Efter min Mening vilde dette forlænge Forretningsførelsen, ikke medføre nogen Nytte og

kun vidtløstiggjøre Forretningsgangen. Dette er imidlertid altsammen kun Bagateller — det er kun mine Anker mod § 2, jeg tillægger nogen sær Betydning — jeg har imidlertid ikke villet unblade allerede nu at fremsætte dem, da det kunde interessere mig at høre den høitærede Indenrigsministers Mening om disse forskjellige Punkter, og det vilde i ethvert Tilfælde være nyttigt for det Udvalg, som jeg ikke tvivler paa, at Thinget vil nedsette for at behandle dette vigtige Lovudkast, allerede itide at kende den ærede Ministers Mening desangaaende.

Sonne: Da jeg har havt den Ære at være Medlem af Bornholms Amtsraad, som Deputeret for Kjøbstæder, har jeg fulgt denne Sag med en levende Interesse, og jeg kan derfor ikke tilbageholde de Betragtninger, som jeg i saa Henseende har anstillet. Jeg maa da sige, at vi paa Bornholm altid have følt os veltilfredse med at være i Fællesskab med Landet; men jeg maa ogsaa sige, at jeg, netop som Kjøbstaddeputeret der, er bleven opmærksom paa, at man har følt Savn af, at de egentlige Kjøbstadsager, som kun angaae Kjøbstæderne, ikke behandles i Amtsraadet. Jeg holder mig derfor for overbeviist om, at naar, efter dette Lovforslag, ligesaa vel Kjøbstadsagerne som de for Kjøbstad og Land fælles Sager, komme ind under Amtsraadet, vilde det være meget heldigt. Det er blevet anført, at Kjøbstæderne vare for stærkt repræsenterede i Forhold til deres Folkemængde; jeg tilstaaer, at dette er Tilfældet; jeg erkjender, at Kjøbstæderne ikke burde repræsenteres saa stærkt under andre Forhold, men naar man ved denne Lov vil have, at Amtsraadet skal beslutte i alle Sager, hvad enten de ere særlige for Landet eller for Kjøbstæderne, saa forekommer det mig, at det er nødvendigt, at Kjøbstæderne blive repræsenterede i et stærkere Forhold. Jeg havde ellers tænkt mig, at Ordringen kunde finde Sted paa en lignende Maade som paa Bornholm, og som ogsaa har været bragt paa Bane i Folkethinget, nemlig at Kjøbstædernes og Landets Repræsentanter i Fællesskab behandlede de Sager, som ere fælles, men derimod behandlede de Sager, som ere særlige, hver for sig,